Габдулла Тукай

Кичке азан

1

Кичке азан!
Кичке азан!
Моңнар, уйлар
Килә аннан;
Төшә искә
Иске заман,
Хөлусән мөс-
тәмәгъ азан.
Фи бәдьиһи
Вә бәгъдә азан.
Күңелне тет–
рәтә, кәән–
нәһү тәсби–
хе рәгъд — азан.
Беләмсез ни диер азан:
– Китте Касим,
Китте Казан,
Бетте татар.
Кырылды хан,
Бохар, Хуканд
Һәм Әстерхан.

2

Ханнарга и-
реште хизан,
җылый-җылый
Бирделәр җан:
Сөембикә
дә Чыңгыз хан;
Нә дәүләт кал-
ды да, нә шан!
Һич калмады
Шаннан нишан,
Калды дингә
Дошман ишан!

3

Аһ, ник соң без
Булдык вәйран? —
Бөтен дөнья
Калды хәйран.
Гаҗиб, нидән
Бу ханәман
Кисәктән әй-

ләде тайран?!

4

Юк шул безләр-
дә берләшмәк;
Юк бергә-бер-
гә гөрләшмәк,
Бер җан, бер тән
Булып, һәр неч-
кә серне бер-
гә серләшмәк.
Үтте бездән
Инде дөнья,
Җан бирәбез
Галәлгомъя.
Дөнья! Актык
Сүзне тыңла:
Бәхил бул без-
дән, и дөнья!

5

Сау бул, дөнья!
Инде беттек;
Бетәргә сүз-
не беркеттек;
Вактында җир-
не селкеттек,
Инде беттек,
Инде беттек!

1906 ел